

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **B. K.,**

bytem x,

zastoupena obecným zmocněncem Z. K.,

bytem X,

proti

žalovanému: **Obecní úřad Čerčany,**

se sídlem Václavská 36, Čerčany,

o žalobě doručené Krajskému soudu v Praze dne 6. 2. 2018,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 6. 2. 2018, domáhá toho, aby soud: a) určil, že opominutí žalobkyně jako účastnice ve společném územním a stavebním řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. 721/2017, č. j. OUCE/1350/2017, bylo nezákonné; b) určil, že odmítnutí odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o umístění stavby a stavebnímu povolení ze dne 8. 6. 2017 vydanému v uvedeném řízení bylo nezákonné; c) prohlásil rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017 za nicotné; d) prohlásil sdělení žalovaného ze dne 24. 11. 2017 za nicotné a e) zakázal žalovanému nadále pokračovat v dalším porušování práv žalobkyně.
2. Soud v první řadě zjistil, že žaloba obsahující pět různých petitů, je na straně jedné žalobou proti rozhodnutí správního orgánu [c) a d)] a na straně druhé žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu [a), b) a e)]. Jelikož však soud při zkoumání podmínek řízení dospěl k závěru, že podmínky přípustnosti žaloby nejsou splněny ani u jednoho z uvedených žalobních typů (k tomu viz dále) a je možné a vhodné žalobu odmítnout tímto jediným usnesením, nepřistoupila předsedkyně senátu k vyloučení věci ve smyslu § 39 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
3. Podle § 46 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže [...] b) byl návrh podán předčasně nebo opožděně [...] d) návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
4. Podle § 72 odst. 1 a 4 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. [...] Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

5. Podle § 85 s. ř. s. je žaloba [na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu] nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
6. Soud se nejprve zabýval podmínkami přípustnosti žaloby ve vztahu k žalobním petitům sub a), b) a e), jimiž se žalobkyně domáhá konstatování nezákonnosti zásahu žalovaného, který měl spočívat v tom, že opominul žalobkyni jako účastníka společného územního a stavebního řízení, a v následném odmítnutí jejího odvolání proti rozhodnutí vydanému v tomto řízení dne 8. 6. 2017. Dále se domáhá, aby soud žalovanému zapověděl další porušování jejích práv.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 8. 6. 2017 bylo pod č. j. OUCE/1350/2017 vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu *Bytový dům s pečovatelskými byty* umístěnou na pozemku p. č. x v katastrálním území Č. (stejně jako všechny pozemky dále uváděné v tomto usnesení). S žalobkyní nebylo jednáno jako s účastnicí řízení. Když se žalobkyně, která je vlastnící pozemku p. č. 1404/81, o vydání rozhodnutí dozvěděla, sdělila žalovanému podáním ze dne 18. 9. 2017, že má za to, že s ní měl žalovaný jednat jako s účastnicí řízení, neboť její věcné právo k sousednímu pozemku může být dotčeno ve smyslu § 85 zákona č. 183/2006 Sb., o stavebním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný žalobkyni dne 19. 10. 2017 vyzval k odstranění nedostatků podání, které spočívaly v tom, že podání nebylo žalobkyní podepsáno (podateli byli žalobkyně a její manžel, nepodepsané podání však bylo doručeno prostřednictvím datové schránky ze schránky manžela žalobkyně). Současně žalovaný žalobkyni zaslal rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017. Dne 7. 11. 2017 podala žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017 odvolání, které odůvodnila tím, že jí nebyla umožněna účast v řízení a že bylo toto rozhodnutí vydáno podjatou osobou. V rámci odvolání uvedla, že zmocňuje svého manžela k zastupování. Na podané odvolání reagoval žalovaný sdělením ze dne 24. 11. 2017, v němž uvedl, že domáhat se účastenství a namítat podjatost úřední osoby je možné pouze v probíhajícím řízení. V dané věci však řízení skončilo vydáním rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, které dne 30. 6. 2017 nabylo právní moci. Žalobkyně neuvedla žádné důvody, které by svědčily o jejím tvrzeném účastenství, a podle názoru žalovaného nemůže být stavbou, která je v souladu s územním plánem Čerčan a od jejího pozemku vzdálena minimálně 50 metrů, přímo dotčena.
8. Žalobkyně má za to, že skutečnost, že nebyla účastnicí řízení, a způsob, jakým žalovaný naložil s jejím odvoláním, představují nezákonný zásah do jejích práv. Soud k tomu musí konstatovat, že žalovaný s odvoláním žalobkyně ze dne 7. 11. 2017 skutečně naložil v rozporu s § 86 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neprovedl zákonem stanovené úkony a zejména odvolání spolu se spisem nepředal nadřízenému správnímu orgánu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004-90, publ. pod č. 1541/2008 Sb. NSS (všechny citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz) ke konkurenci žalobních typů uvedl, že „zákon nedává na výběr, jakými právními prostředky proti zásahu brojít; žaloba podle § 82 a násl. s. ř. s. je takovým právním prostředkem pouze tehdy, pokud právní řád jiné právní prostředky neposkytuje. Zákon tak jednoznačně upřednostňuje jiné formy ochrany před protiprávním konáním správních orgánů a tato soudní ochrana se uplatní jen tam, kde jiná ochrana není.“ Soud se proto zabýval tím, zda měla žalobkyně jiné prostředky ochrany, jak

se domoci toho, aby bylo s jejím odvoláním naloženo procesně správným způsobem. Přitom je třeba opět odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015-20, bod 27, ve kterém tento soud dovodil, že v situaci, kdy správní orgán I. stupně v rozporu s § 88 odst. 1 správního řádu nepředá odvolání spolu se spisem nadřízenému správnímu orgánu, může se účastník řízení domáhat, aby nadřízený správní orgán učinil opatření na ochranu proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 poslední věty správního řádu; pokud ani poté nedojde k nápravě, může se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu domáhat vydání rozhodnutí v odvolacím řízení, přičemž žalovaným je právě odvolací správní orgán.

9. Soud uzavírá, že žalobkyně měla v posuzované věci jiné prostředky ochrany (a to jak v rámci správního řízení, tak posléze také možnost užít jiný žalobní typ podle s. ř. s.), které mohla využít k tomu, aby bylo o jejím odvolání rozhodnuto. Jelikož tedy nebyla naplněna podmínka, že žalobkyně nemá jiný prostředek ochrany ve smyslu § 85 s. ř. s., jsou žalobní petitivy sub a), b) a e) nepřípustné. Soud proto žalobu v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 s. ř. s.
10. Pro úplnost soud odkazuje na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2005, č. j. 1 Afs 16/2004-90, z něhož plyne, že „[p]ro úsudek o existenci či neexistenci takových právních prostředků z hlediska přípustnosti žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. je rozhodné, zda právní řád ochranu jinými právními prostředky objektivně připouští, nikoliv zda mohou být užity v konkrétním případě v době podání žaloby podle § 82 a násl. s. ř. s. Taková žaloba proto nebude přípustná nejen tehdy, kdy žalobce má v době podání žaloby jiné právní prostředky ochrany k dispozici, ale ani tehdy, pokud žalobce se mohl bránit nezákonnému zásahu v jiném řízení opravnými prostředky správního řízení nebo žalobou u soudu a této možnosti v zákonem stanovené lhůtě nevyužil. Taková žaloba však nebude přípustná ani tehdy, pokud právní prostředky vyčerpal a není spokojen s výsledkem takového řízení.“
11. Dále se soud zabýval podmínkami přípustnosti žaloby ve vztahu k žalobním petitům sub c) a d), jimiž se žalobkyně domáhá vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017 a sdělení žalovaného ze dne 24. 11. 2017. Z tvrzení žalobkyně a z doručenek obsažených ve správním spisu vyplývá, že žalobkyni bylo rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017 doručeno dne 24. 10. 2017 a sdělení ze dne 24. 11. 2017 dne 6. 12. 2017. Obecná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí 2 měsíce, přičemž podle odst. 4 tohoto ustanovení nelze zmeškání této lhůty prominout. Tato lhůta se uplatní i v případě, že se žalobce domáhá pouze vyslovení nicotnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 7 As 100/2010-65). Posledním dnem pro podání žaloby proti rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017 tak byla středa 27. 12. 2017 (s ohledem na § 40 odst. 3 s. ř. s. je posledním dnem lhůty, která připadla na Štědrý den, po němž následují další dva dny pracovního klidu, nejbližší následující pracovní den), resp. v případě sdělení ze dne 24. 11. 2017 den 24. 1. 2018. Žaloba, která byla zdejšímu soudu doručena až dne 6. 2. 2018, je tudíž zjevně opožděná. V této části tedy soud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., aniž by se dále zabýval dalšími důvody pro odmítnutí (např. otázkou vyčerpání řádných opravných prostředků nebo otázkou, zda se v obou případech jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.).

12. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
13. Jelikož byla žaloba odmítnuta před prvním jednáním, rozhodl soud v souladu s § 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 594/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobkyni včetně jeho přeplatku (žalobkyně patrně nedopatřením zaplatila soudní poplatek dvakrát, a to dne 21. 2. 2018 a dne 26. 2. 2018). Soudní poplatek bude žalobkyni vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu